

af levnedsmidler enten skal udføres på et for flere kommuner fælles laboratorium, eller at kommuner, der ikke ønsker selv at drive et laboratorium, skal lade undersøgelserne foretage på et andet kommunalt laboratorium imod, at der herfor ydes vedkommende kommune et vederlag, der i mangel af mindelig overenskomst fastsættes af ministeren.

Stk. 3. Indenrigsministeren bestemmer fordelingen af kontrollerende opgaver mellem centrallaboratoriet for levnedsmiddelkontrol m. v. og de lokale levnedsmiddel-laboratorier.

Stk. 4. Indenrigsministeren forhandler med de kommunale organisationer om gennemførelsen af de i nærværende paragraf omhandlede ordninger.

§ 3.

For så vidt indenrigsministeren efter indhentet udtalelse fra Sundhedsstyrelsen finder det påkrævet, at der inden for ernærings- og levnedsmiddelhygiejnen gennemføres praktisk-videnskabelige undersøgelser, som ikke kan udføres på Statens Institut for Levnedsmiddeltoxikologi m. v. eller på Centrallaboratoriet for Levnedsmiddelkontrol m. v., eller som mere hensigtsmæssigt kan udføres andetsteds, kan indenrigsministeren bemyndige Sundhedsstyrelsen til at træffe aftale med private eller offentlige institutioner om gennemførelse af de pågældende undersøgelser imod dækning af de dermed forbundne udgifter samt til at foreskrive de vilkår, hvorunder undersøgelserne skal foregå.

§ 4.

Indenrigsministeren kan bemyndige Sundhedsstyrelsen, Statens Centrallaboratorium for Levnedsmiddelkontrol m. v. og Statens Institut for Levnedsmiddeltoxikologi m. v. til med tilsvarende institutioner i andre lande, særlig de lande, der er tilsluttet Nordisk Råd, at træffe aftale om samarbejde om kontrol med levnedsmidler og med hensyn til praktiske forskningsopgaver vedrørende levnedsmiddelhygiejniske spørgsmål.

§ 5.

Stk. 1. Indenrigsministeren bemyndiges til efter forhandling med fiskeriministeren,

handelsministeren og landbrugsministeren og de nærmest interesserede erhvervsorganisationer at oprette et råd bestående af særligt sagkyndige til at følge forskningen inden for ernærings- og levnedsmiddelhygiejnen samt til at virke som rådgiver for Sundhedsstyrelsen og vedkommende ministerier i vigtigere sager på dette område.

Stk. 2. Indenrigsministeren bemyndiges til at oprette et nævn til behandling af sager om levnedsmidler, hvori der i henhold til levnedsmiddeloven skal finde forhandlinger sted imellem indenrigsministeriet på den ene side og fiskeriministeriet, handelsministeriet og landbrugsministeriet på den anden side.

§ 6.

Det på Statens Centrallaboratorium for Levnedsmiddelkontrol m. v. og Statens Institut for Levnedsmiddeltoxikologi m. v. ansatte personale, medlemmer af eventuelle rådgivende udvalg og lignende, som måtte blive oprettet efter ministerens bestemmelse, herunder også medhjælpere og lejlighedsvis tilkaldte konsulenter, sagkyndige og lignende samt personalet på de private og offentlige laboratorier, der i medfør af §§ 2 og 3 udfører levnedsmiddelundersøgelser for det offentlige, er under ansvar efter borgerlig straffelov af 15. april 1930 §§ 152 og 263, jfr. § 3, stk. 3, i lov nr. 301 af 6. juni 1946 om statens tjenestemænd, forpligtet til over for alle uvedkommende at hemmeligholde, hvad de gennem deres arbejde bliver vidende om.

§ 7.

Stk. 1. Bestemmelserne i nærværende lov medfører ingen ændring med hensyn til Sundhedsstyrelsens stilling og ansvar, således som dette er fastlagt i loven om sundheds-væsenets centralstyrelse og i lovgivningen om levnedsmidler m. v.

Stk. 2. Bestemmelserne i nærværende lov medfører ej heller nogen ændring med hensyn til den allerede stedfindende kontrol med mælk og mælkeprodukter, kød, æg og fisk.

§ 8.

De med lovens gennemførelse forbundne udgifter søges bevilget på de årlige finanslove.